

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar. Pars Prima

Puente, Luis de la

Pragæ, 1672

Caput 25. Quomodo ipsi Deus mysticè immutaverit cor, posueritq[ue] in
illo istam epigraphen: Hic hospitatur Jesus, deq[ue] alijs specialibus
favoribus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38580

§. III.

Post aliquot dies denud Marina confitebatur Patribus Societatis, ubi rem contulisset cum Domino DEO, sed non propterea perdidit affectum, quo ferebatur erga Religionem Sancti Dominici, nec destitit conversari cum eiusdem Ordinis Religiosis, praesertim postquam affixa fuit lecto, quod brevi evenit. Sicut enim Sanctus iste Patriarcha adeo amanter ac familiariter illam invisibat, & cum ipsa agebat, quemadmodum apparebit in libro quarto, ita inspirabat suis filijs, ut eam inviserent, & cum illa conferrent de rebus pijs, concernentibus suum spiritum: atque progressu temporis, cum ego propter meas continuas infirmitates ac debilitates illam non possem convenire, ut ipsam confitentem audirem tam frequenter, quam illa desiderabat, ad supplendum hunc defectum, assumpsit secundum Confessarium ex dicto Ordine, qui fuit Pater Frater Andreas de Ponte Frater meus germanus, solitus ipsam adire ad excipiendam illius confessionem loco mei, ut est dictum in Introductione. Denique postquam ex Divina inspiratione rediit ad Societatem, non cessavit deinceps etiam agere cum proximis, & ad hoc ipsam animabat Noster Pater Sanctus Ignatius, dicendo illi: equum esse, ut cum gloriatur se

esse Filiam Societatis, cuius institutum est juvare animas, se excitet ad illas juvandas, juxta donum sibi à DEO datum: quod fecit magno zelo toto eo tempore, quo valebat pedibus, atque etiam, quando egrom decumbebat, ut videbitur in libro quinto. Tantum advertendum est, illam fuisse magis propensam, habuisseque majorem gratiam, ad juvandas personas Religiosas, & rebus spiritualibus deditas, ut ipsas incitaret ad fervorem orationis. Libenter quoque adibat Moniales, praeibitum illis ea in re auxilium: quod tanti fecit Beatissima Virgo, ut ipsi dicuntur veritatem, que sunt relata capite quinto. Christus etiã Dominus dignatus est uti ipsius operã, pro adducendis in Hispaniam Monialibus Sanctæ Birgitæ, instruendo illas, quomodo deberet moderari illarum Constitutiones, conferendoque ipsi mysticè earundem habitum.

Et quia charitas exorditur à suis, ac à domesticis, eam ipsa demonstravit, dum per illius industriam sunt Religionem ingressæ quinque nepotes amitina teneræ aetatis, ac admodum inopes, prætereaque aliæ quinque famula seu socia; & ex his fuerit vctò, quibus illa procuravit elemosinas sufficientes pro dote, vel obtinuit, ut susciperentur ex gratia. Hec omnia isto loco insinuavi, quod corã fiat subinde mentio in sequentibus libri.

CAPUT XXV.

Quomodo ipsi DEUS mysticè immutaverit cor, posueritque in illo istam epigraphen: *Hic hospitatur JESUS,* deque alijs specialibus favoribus.

Hoc eodem anno, quo Marina ætatis suæ attigerat quintum supra quadragesimum, DEUS illi contulit multas novas & insignes gratias, ut in sua perficeret servitio, quam sibi desponsaverat. Sic igitur ait:

§. I.

Ardebat aliquando mea anima vehementer Amore DEI, ac nihilominus

habebat profundissimam cognitionem sui ipsius, dolendo summo opere de suis miserijs, & existimando se in illis esse inveteratam. Cum isto affectu repetebat sæpe illum versum Davidis: *Cor mundum creavit me DEUS, & spiritum rectum innovavit in visceribus meis.* Hoc per aliquot dies animo versans, agebam, inquit, quodam die mane collecta cum DEO, ac tum sensi miserabile corpus esse quasi derelictum à corde, neque posse præstare consueta opera, eò quod pro ijs peragendis esset destitutum instru-

instrumento cordis, à quo illi communicatur vita. Stupens hanc novitatem, contractavi manu sinistrum latus, ut experiret, an sentirem cor: quo non percepto, sicut solebam, magis fui mirata, & volens assumere animum, meque erigere vix poteram. Converti me ad DEUM, rogando ipsum, ut ab eo confortata surgerem, neque mihi Divina Majestas, pro sua clementia, defuit. Surrexi trahendo miserabile corpus, quasi vacuum ac derelictum à corde. Ita exegi biduum vel triduum, quo dicebam meo Confessario, cum illi rem istam referrem: Pater, ego careo corde; unde mihi videbar vivere miraculose. Post hos dies agens cum DEO, amansque ipsum ex tota anima mea, ac desiderans ipsi placere in omnibus meis operibus, vidi adeste Christum Dominum, qui coniecit suos Divinos oculos in me miserabilem, inuens me amanter & blandè, ac indicans, velle se mihi præstare aliquam gratiam. Hæc visio attulit meæ animæ ingens solatium, & specialem cognitionem Divinæ ac infinitæ Naturæ, illius Domini, non absque magna veneratione, quâ suspiciebam ipsius Majestatem. Et cum illum ita intuerer ac venerer, aspexi sacratissimas illius manus, ac vidi, quod in ijs teneret quoddam cor, & illuminata à Domino, cognovi esse meum; quocirca attonita cum ardentissimo desiderio, ut Dominus me mihi ipsi eriperet, ac destrueret illud miserum cor, quod in suis sacratissimis manibus tenebat, incepti illi dicere, quod frequenter cum magno fervore iterabam: Annihila, mi Domine, per tuam Bonitatem istud miserabile cor, quod est adeo plenum vitij ac miserij; destrue illud, & fac, ut sit conforme tuæ sanctæ voluntati & beneplacito. Dominus autem me aspiciens, & audiens quid dicerem, versabat idem cor sacratis suis manibus, in iisque movebat. Et quando hoc vidi à Divina Majestate fieri, instabam ac dicebam illi: Ah, ah, mi Domine, & Bonum meum, hic in medio procul dubio later malum, aufer illud Domine, ac destrue, per tuam Bonitatem. Hunc in modum Divina Majestas aliquamdiu versavit dictum cor

intra suas manus, dixitq; mihi: Esne modo contenta? & accedens ad me miserabilem, imposuit mihi illud in meum pectus, in conspectu oculorum meæ animæ, quæ tunc admirabilem patiebatur ecstasim: atque in eo ipso momento, quo id Dominus fecit, corpus sensit effectus cordis, resumpto vigore ac viribus, & Divina Majestas desijt videri, confortato meo spiritu, ac abundè confoto eo igne, quem in illo succenderat, ut absumerer ipsius amore, qui tantus erat, ut pro illo restinguendo opus fuerit hac tantâ & tam speciali gratiâ.

§. II.

Sed eadem gratia est progressa ulterius: Quia postquam mundata fuit domus cordis, opus erat, ex sententia Sancti Augustini, aliquo hospite, qui illam novo modo inhabitaret, ut ipsam ditaret, ac perficeret: Post aliquod deinde tempus, dum quodam die, inquit, in mea collectione, peteré à DEO quam instantissimè, & ex intimo meæ animæ, ut in illa nihil reperiretur dispiciens Divinis ipsius oculis, neque in corde meo remaneret quidquam aliud, imò ne vestigium ullius alterius rei, quàm Divina Majestas, & ejus beneplacitum, ita ut illi verissimè possent inscribi hæc verba: Hic non est pro ullo alio locus, quàm pro DEO, & pro ipsius sancta voluntate. Vel: hic non hospitatur alius, neq; alius imperat, quàm DEUS, & ipsius sanctissima Voluntas: quibus & alijs ejusmodi verbis declarabam desiderium, quod habebam, dedicandi me totam DEO. Postridie vidi Christum Dominum, adstante etiam Angelo meo Custode, & præferente ingens gaudium. Aspexit me Divina Majestas cum sua solita charitate, penetrando intimum cordis mei, cumque viderem, quod factò initio, in superiore illius parte, ac tum per latitudinem deorsum progrediendo, & ad eisdem usque extremitatem exararet in ipso epigraphen, quæ erat hujusmodi: Hic hospitatur JESUS: sensi aliquem dolorem, tum subito adfuit Sacratissima Virgo Domina nostra, comitantibus ipsam Sanctis duobus Patriarchis, Sancto Dominico, ac

Sancto Patre Nostro Ignatio: & presente Domino, qui adhuc aderat, me sigillatim salutaverunt, mihi que sunt gratulati hospitem, quem habebam in meo corde; sed Sanctus Pater Noster Ignatius, ut qui tantâ devotione coluit dulce nomen JESU, gloriatusque semper est, ipsum secum habitare, primas sibi in eo alloquio assumpsit, dicendo mihi quàm amœnissimè: Amica, & Filia mea, gratulor tibi hospite; frui illo nunc, & in æternum. Sanctus meus quoque Angelus Custos meritò fuit lætissimus, erat enim magna ipsius gloria, agere Custodem cordis, quod incoleret ipse JESUS. *Læter namque maneat in justis per gratiam, in corde tamen hujus sue famula manebat per gratiã specialem, quod insignivit tali inscriptione, qua terrefaceret demones, ac impediret, ne in illud ingrederetur quidquam indignum tam præcelsò Hospite.*

§. III.

*S*ed quia Hospes usque ad eò libentis, dives ac potens non potest non ditare cor, quod incolit; audiamus, quid egerit in isto, quod in suam habitationem elegerat, post multos dies à prestita illi ea gratia, qua est exposita, quemadmodum ipsa his refert verbis: Senterat mea anima multis mensibus novã quãdam & præter morem ardentia desideria, ut quantum posset, DEUM suum ac Dominum possideret, expedita ac libera ab omnibus creaturis, & passionibus suis ac defectibus. Diligebam illum etiam ex intimo corde meo & medullitus, quæ dilectio erat fortis ut mors, ex quo interno igne se diffundebat ac propagabat ad omnia corporis membra calor quidã, & ignis ejusmodi, ut viderentur conflagrare, & consumi. Habebam pariter in illa meã animã abyssò cognitionem mei ipsius, ut mihi continuo viderer esse affixa cruci, propter memoriam ac representationem, itã vivacem, sicut illam DEUS novit, ac potest in ea depingere, omnium meã animã miseriarum ac defectuum, non absq; extraordinaria afflictione ac dolore, quòd sit tam exosa Divinæ Majestati, dum non servit tanto Domino, neque ipsum amat,

sicut ille meretur, & miserabilis creatura debet ac obligatur. Optabam quoque summè, & postulabam à DEO ex intimo corde gratiam ipsius & opem, ad eum amandum, serviendumque illi, propterea solum quòd sit is, qui est, & id mereatur, sitque omni dignus gloriã & laude: atque hoc modo illi supplex commendabam cò-mune bonum Ecclesiæ Catholicæ, Animas Purgatorij, & necessitates omnium fidelium, atque specialiter conservationem & incrementum omnium Religionum in majore DEI obsequio. Cùm autem anima mea sic esset constituta, & interesset Sacrificio Missæ, dixi ad DEUM cum ardentissimo affectu: DEUS mi, ac bonum meum, miserere mei, & concede mihi, ut te solum amem, præbe Domine, per temeripsum, elemosynam huic pauperi ac miserabili; da mihi Domine, vel unicum, tuum tertium, quia & isto ero contenta, ac dilatabor quàm maximè. Hoc dicto, vidi Dominum juxta me, qui mihi cum tenerrimo amore dixit: Quid petis, Amica? dabo tibi, quod postulas; sed noveris, meum modicum esse multum, esse infinitum, esse totum, quod ego sum. Visne hoc? Itã, hoc vis; ego scio, & hoc petis. Extendensque suam sacratissimam manum dixit: Accipe, Amica mea, quod petis. Et cùm aspicerem sacratissimam manum Domini, vidi quòd in illa teneret pretiosissimum ac elegantissimum nummum aureum; quem ubi fuisset cum attentione, stupore, ac reverentiã intuita, vidi designata Divinè ac mysticè in ipso esse & expressa merita Christi Domini, quorum ea moneta & sculptura omnem representabat virtutem ac valorem. Quod ego non parum admirata, tergiversabar acceptare tantum donum. Sed Dominus iterum dixit: Accipe, Amica, hoc donum ex mea manu, & custodi illud in archivo tui cordis. Tum ego considerans, quis in meo corde foret ille locus, qui à Domino appellaretur archivum, vidi intrã me ipsam amplam quandam viam, quæ tendebat ad cor, in eoque desinebat, & erat tecta quasi quibusdam glebis terræ, ac fruticetis, quibus cor videbatur quodammodo cooperiri.

ri. Obstupefacta & confusissima propter hanc visionem, dixi Domino: Quid est hoc, Bonum meum, ac Domine mi? Suntne fortè istimet mei defectus, & iniquitates mei cordis? Nequaquam, respondit mihi tunc Divina Majestas: sed vidi admirandù in modum paulatim patefieri, & aperiri à summitate usque deorsum meum cor: cumque aspicerem, iubente Domino, quid esset intus, vidi illud esse pulcherrimum, & habere colorem vivacissimi rubini, atq; intus in ipsius medio efformatam & expressam literis purissimè aureis, illam arcanam epigraphen, tribus descriptam lineolis (cujus jam facta est mentio) videlicet: *Hic hospitatur JESUS*: unaque admiranda dona, quibus in decursu meæ vitæ gratiosè fueram cumulata à DEO. Cum deinde id considerans essem mihi met crepta, denuò mihi dixit Dominus: Accipe, Amica mea, ex mea manu hoc donum, quod tibi ego do; oblatumque ità meæ animæ, & cordi, ibidem reliquit, ac posuit. Tum anima acceptavit illud Divinum donum, jubente Domino, cum quàm maxima reverentia; atque per hanc misericordiam est repleta solatio, & confortata, ac unita

cum suo DEO, qui respondens meæ cogitationi, quam habueram de illa via, quæ plena erat terrâ, mihi dixit: Dic Amica, ubi nascitur, custoditur, & conservatur aurum purissimum, quod est omniù præstantissimum, & gemmæ pretiosæ, nisi in mineris terræ, & conchis marinis? Ecce, ità conservatur & custoditur perfectus amor DEI, & virtutes, in cineribus & glebis defectuum, ac fragilitatum naturalium, id quod ego providè dispono, meâ potentia, quæ hoc ità efficere potest: & ista est via, quam vidisti. Quo dicto, ponens super me suam sacratissimam manum, dixit: Amica mea, vale. Ego tunc provoluta ad ipsius sacratissimos pedes, dixi: Non, non, Domine, hoc non: quia re verâ te non patiar abire; mecum te oportet manere, & me tecum, per tuam gratiam, in æternum. Dominus autem mihi respondit: non, quemadmodum merebatur mea temeritas, sed secundum suam infinitam bonitatem: sit ità, sicut dicis; & fui statim rapta in ecstasim. *Tota hac visio abundat præclaris monitis, quæ brevitas causâ omitto, & facile erit ex ea elicere.*

☉)**(☉)

CAPUT XXVI.

Quomodo illam DEUS corroboraverit tribus gradibus perfectæ patientiæ, pro terribilibus cruciatibus ac tormentis, quæ per reliquam vitam sustinuit.

Per idem tempus inchoavit novo modo continuum statum admirandæ patientiæ, exercitæ in tolemandis horrendis afflictionibus ac doloribus, quæ appresso quodammodo sigillo confirmat sanctitatem. Habet hæc virtus tres gradus, quorum alius est alio excellentior. Primus est, sustinere molestias æquo animo, sine querelis vel murmurationibus, cohibito murmure, qui propter illas naturaliter oboritur. Secundus est, optare ex animo afflictiones, quemadmodum alij exoptant consolationes, ob magnam illarum estimationem. Sed quia ipsis ingruentibus

solent in te pescere desideria, & crescere timores ac tædia, tertius est, gaudere in erumnis, & exultare gloriando (sicut ait Apostolus) in cruce Christi, & in tribulationibus, amore illius tolerantis. In his tribus patientiæ gradibus excelluit Marina de Escobar, inter omnis generis afflictiones, quas sustinuit, ascendendo ex uno ad alium, sed non semper paritione. Quandoquidem tener ac suavis, & fervens DEI amor, illi interdum eam injiciebat aviditatem tolerandarum afflictionum, ut quidquid pateretur, ipsi videretur modicum, aut nihil, tametsi re verâ esset multum, diceretque quàm cupidissimè ad DEUM: Nemone reperietur, qui castiget hanc beatissimam?